

— Добъръ день, чичо Ангеле!
— става почиттелно Паско.

— Писмата ли носишъ на село?

— Нося ги, нося ги! — тупа бай Ангелъ кожената чанта.
— Пълна е до горе. Има и писма, и вестници за голѣмитѣ. Пъкъ и книжки съ шарени картинки за малкитѣ нося.

Паско преглъща и се кокори:

— Чичо Ангеле, покажи ми да видя само картинкитѣ! Отдалеко да ги погледна.

Бай Ангелъ, какъвто си е веселякъ и добрякъ, ошипва Паска по бузата и измъква отъ чантата шарена книжка. Взима я Паско, заглежда се въ картинката и млѣска отъ радостъ, а бай Ангелъ тършува нѣщо изъ чантата и го пита:

— Какъ ти е името?

— Паско.

— При Иванъ търговеца ли работишъ?

— При него.

— Тѣй си и помислихъ! — виква бай Ангелъ. — Че то за тебе писмо има, бе юначе! Ето го, вижъ какво е дебело. Запечатано писмо.

Не смѣе Паско да похване плика. Гледа го, мига, накрай едвамъ се решава да го вземе и съ разтреперанъ гласъ пита:

— Какво да го правя сега туй писмо?

— Дай го тука, азъ ще ти кажа, какво да го правишъ!

— размива се бай Ангелъ, па разкъсва плика и вади листа и една голѣма мартеница съ пискюлчета накрая.
— Отъ баща ти е, Паско. Чуй какво ти пише: „Драги сине, пращамъ ти тази мартеница на първи мартъ да я вържешъ на ржката, че да си бѣлѣ и чистъ като бѣлия конецъ и здравъ и руменъ като червеня конецъ. Ще я носишъ, докато видишъ първия щъркъ, и щомъ го видишъ ще я вържешъ на зелено дърво, та да порастешъ голѣмъ и силенъ и да станешъ добъръ и честенъ. Ти слушай господаря си и пази воловетѣ да не тѣпчатъ изъ нивитѣ, пъкъ догодина ще дойда да те прибера и ще те дамъ на училище да се учишъ за докторъ. Много ти здраве отъ мене и отъ майка ти, дето все за тебе мисли и тѣгува.“

Койепо щастливъотъ Паска?

— Чичо Ангеле, ами тази мартеница — какво да я правя — какъ да си я вържа?

Бай Ангелъ взима мартеницата, хваща Паска за дѣсната ржка, заголва му я и връзва шарената връвчица здраво презъ китката.

— Ха така! А щърцитѣ ще додаты хе отъ тамъ, откъмъ синитѣ планини. Ще гледашъ все нататъкъ да ги дочакашъ и пръвъ да ги видишъ!